

Arrest

nr. 84 237 van 5 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 februari 2012 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 april 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. BUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster is het Rijk binnengekomen op 27 september 2010 op grond van een op 15 juli 2010 afgeleverd visum gezinshereniging, dit gelet op haar huwelijk in september 2003 met een in België gevestigde Marokkaanse onderdaan. Zij werd op 14 april 2011 in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 23 maart 2012.

1.2. Op 1 februari 2012 treft de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14 ter). Deze beslissing wordt betekend op 2 maart 2012 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: H. (...)

Voorna(a)m(en): H. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 01.01.1960

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

□ de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).

Betrokkene huwde op 03.09.2003 te Oujda, met A. M. (...) een gevestigde onderdaan in België. Bovenvernoemde persoon kwam op 27.09.2010 naar België met een visum in het kader van gezinshereniging.

Op 14.04.2011 werd H. H. (...) in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 23.03.2012.

19.11.2011 overleed haar echtgenoot.

Van samenwonen is er dus geen sprake meer.

Aangezien betrokkene pas. in België aangekomen is op 27.09.2010, weegt de duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Tevens kan niet aangenomen worden dat de familiale of culturele en sociale banden met het land van herkomst niet meer belangrijk zijn na een verblijf van iets meer dan één jaar in België: Wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband.

Betrokkene verbleef immers ruim 50 jaar in Marokko, en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op:

"Schending van een substantiële vormvereiste meer bepaald de motiveringsplicht vervat in artikel 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 (de wet op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen), artikelen 10 en 11 van de wet van 15.12.1980, artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van artikel 8 EVRM

Schending gelijkheidsbeginsel

Schending redelijkheidsbeginsel:".

Verzoekster betoogt als volgt:

"Artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. (...)"

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt:

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd."

En artikel 3 van dezelfde wet bepaalt:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn,"

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 29.07.1991 blijkt dat met het begrip afdoende motivering bedoeld wordt dat o.m. de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

"Dat de omvang van de motivering afhankelijk is van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing en van het belang dat men hecht aan de motivering en dat de uitdrukkelijke motivering bedoeld is als een substantiële vormvereiste" (aldus Raad van State 30.06.1993 nr. 43556):

Art. 62 van de wet van 15.12.1980 vereist bovendien dat uit de motieven van de beslissing blijkt dat de overheid een afweging heeft gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de beslissing en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het leven van verzoekster.

Aangezien verzoekster de echtgenote is van de heer A. M. (...), gevestigde onderdaan in België.

Dat partijen in het huwelijk traden op 03.09.2003 te Oujda, zodat het huwelijk meer dan 8 jaar duurde op datum waarop de heer A. (...) kwam te overlijden.

Dat verzoekster na het doorlopen van de aanvraag visum gezinshereniging bekwam op 02.09.2010 om haar echtgenoot in België te vervoegen, wat zij deed op 27.09.2010.

Dat partijen een gezin vormden en samenwoonden op het adres (...).

Dat ook de kinderen uit een voorgaand huwelijk van de heer A. (...) met het koppel samenwonen.

Dat de heer A. (...) op 19.09.2011 overleed.

Gezien mevrouw H. (...) verblijf verwierf op grond van haar huwelijk met de Marokkaanse onderdaan tot de vestiging toegelaten in België gemachtigd tot onbeperkt verblijf de heer M. A. (...).

Dat in toepassing van artikel 10 van de Wet van 15.12.1980 visumsgezinshereniging werd afgeleverd op grond waarvan mevrouw H. (...) naar België overkwam om samen met het haar echtgenoot te wonen.

Dat artikel 10 § 1 van de Wet van 15.12.1980 luidt als volgt: onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12 zij van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het rijk te verblijven:

1. de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag, door een wet of door een koninklijk besluit

2. ...

3. ...

4. de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal 12 maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het rijk of sedert minimaal 12 maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van 12 maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan 21 jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht op 18 jaar wanneer, naar gelang het geval, de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap, deze bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam.

1. ...

5. ...

6. ...

7. ...

Dat na grondig onderzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken mevrouw H. (...) gemachtigd werd tot verblijf met een A-kaart geldig tot 23.03.2012.

Dat de verblijfskaart werd afgeleverd op 10.04.2011. Dat op 19.11.2011 de heer A. (...) overleed.

Dat bij toepassing van artikel 11 §2, eerste lid, 2° van de Wet van 15.12.1980 de beslissing tot intrekking van het verblijf met bevel om het grondgebied werd afgeleverd onder de volgende motivering: "betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd".

Dat het onbetwistbaar vaststaat dat verzoekster samen met haar echtgenoot woonde tot datum van diens overlijden.

Dat het vroegtijdig overlijden van haar echtgenoot een geval van overmacht uitmaakt dat niet voorzien is in de door de wetgever opgesomde voorwaarden op basis waarvan de staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid een einde kan stellen aan het verblijf van de vreemdeling die reeds gemachtigd is tot onbeperkt verblijf.

Dat het uitdrukkelijk de bedoeling was van de wetgever de mogelijkheid te voorzien en een einde te stellen aan het verblijf van de vreemdeling die een tot verblijf toegelaten vreemdeling vervoegde, wanneer een einde aan de relatie (het weze een huwelijk, het weze een geregistreerd partnerschap) komt door een actief handelen van één van de partners, met name wanneer de ene of de andere partner een einde stelt aan de relatie dan wel de echtelijke woning verlaat, zodat er geen sprake meer is van een daadwerkelijk beleven van het huwelijk en/of het geregistreerd partnerschap.

Dat het jammerlijk en vroegtijdig overlijden van de heer A. (...) niet beschouwd kan worden als een actief eindstellen aan het huwelijk van partijen, wel integendeel.

Da door de Dienst Vreemdelingenzaken een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet die in de wet niet staat ingeschreven.

Dat niet kan voorgehouden worden dat het overlijden van één van de partners inbegrepen is in de limitatief opgesomde redenen op basis waarvan een einde kan gesteld worden aan het verblijf van de vreemdeling die een vreemdeling die reeds toegelaten is tot verblijf vervoegt, zoals voorzien in artikel 11 van de Wet van 15.12.1980.

Dat de wetgever immers in artikel 42ter en 42quater van dezelfde wet een opsomming geeft van de voorwaarden waaronder een einde aan het verblijf kan gesteld worden van familieleden van de burger van de Unie die zelf burgers van de Unie zijn, dan wel van familieleden Van de burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn; waarin uitdrukkelijk een onderscheid gemaakt wordt tussen enerzijds het overlijden van de burger van de Unie die zij begeleiden of vervoegd hebben en anderzijds beëindigen van de relatie door echtscheiding, nietigverklaring huwelijk, beëindiging geregistreerd partnerschap of geen gezamenlijke vestiging meer

(zie artikel 42ter) tenzij de familieleden van een burger van de Unie zelf burgers van de Unie zijn, zelf hun verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40 § 4 of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis § 2 bedoelde voorwaarden, kan er gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

- 1.*
- 2.*
- 3. de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt*
- 4. het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis § 2, eerste lid, 1° of 2° wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer.*

Zie ook artikel 42quater § 1: in de volgende gevallen kan het door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van een recht tot verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

- 1. er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben,*
- 2. ...*
- 3. de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt*
- 4. het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis § 2, eerste lid, 1° of 2° wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer.*

Dat m.a.w. door de wetgever in dezelfde wetgeving wel degelijk een onderscheid wordt gemaakt tussen enerzijds het overlijden i.v.m. burgers van de Unie of familieleden van een burger van de Unie en de ontbinding, of nietigverklaring van de huwelijk, de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of het ontbreken van een gezamenlijke vestiging.

Dat het overlijden van een derdelander (niet EU) gemachtigd tot onbeperkt verblijf niet voorzien als beëindigingsgrond van het verblijf van de vreemdeling die hem vervoegt.

Dat het overlijden, van de heer A. (...) in hoofde van mevrouw H. (...) een geval van overmacht uitmaakt, waarmee zij geconfronteerd is, evident buiten haar wil om.

Dat het overlijden van de echtgenoot van mevrouw H. (...) niet voorzien is in de limitatief opgesomde redenen waarin de staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid gemachtigd is om het verblijf in te trekken.

Dat dit ook blijkt uit de tekst van artikel 11 § 2, tweede lid: "De vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet meer een werkelijke huwelijks- of gezinsleven".

Dat uit de gehanteerde terminologie duidelijk blijkt dat het de bedoeling van de wetgever geweest is dat schijnsituaties of situaties die niet meer beantwoorden aan datgene wat van een daadwerkelijk huwelijk, staande het huwelijk verwacht mag Worden, gesanctioneerd worden met de intrekking van het verblijf van de vreemdeling die de vreemdeling die reeds gemachtigd was tot verblijf vervoegde.

Dat het onverwacht weduwe worden van mevrouw H. (...) niet aan deze interpretatie beantwoordt.

Dat het duidelijk is dat de wetgever het overlijden als beëindigingsvorm van een relatie die aanleiding geeft tot intrekking van het verblijf niet voorzien heeft in de redenen zoals opgesomd in artikel 11 van de wet van 15.12.1980 en bijgevolg een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet die het bepaalde in artikel 11 van de wet van 15.12.1980 schendt.

De omstreden beslissing schendt dan ook de motiveringsplicht en de artikelen aangehaald in het eerste middel."

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“Verzoekster beroept zich in het eerste middel op een schending van:

de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991, betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen;

artikel 62 van de Vreemdelingenwet;

de artikelen 10 en 11 van de Grondwet;

artikel 8 EVRM;

het gelijkheidsbeginsel; het zedelijkheidsbeginsel.

Verzoekster meent dat voormelde rechtsregels zijn geschonden, doordat het overlijden van haar echtgenoot in haar hoofde als een geval van overmacht zou moeten beschouwd worden en niet zou voorzien zijn in de door de wetgever opgesomde voorwaarden op basis waarvan een einde kan gesteld worden aan haar verblijf.

Verzoeksters beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoekster in de toelichting van het eerste middel in gebreke blijft in te gaan op de nochtans door haar opgeworpen schendingen van het gelijkheidsbeginsel, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en artikel 8 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het eerste middel door verzoekster slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op de vermeende schending van de bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoekster door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A. C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen van het gelijkheidsbeginsel, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en artikel 8 EVRM, dewelke niet — naar behoren — worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, R.v.St. 1992, z.p.).

Betreffende de vermeende schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991, bepalingen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan haar verblijf werd ingetrokken, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoeksters eerste middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op verzoeksters concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoeksters beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of 2ezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).

Betrokkene huwde op 03.09.2003 te Oujda, met A. M. (...) een gevestigde onderdaan in België. Bovenvernoemde persoon kwam op 27.09.2010 naar België met een visum in het kader van gezinshereniging.

Op 14.04.2011 werd H. H. (...) in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 23.03.2012.

19.11.2011 overleed haar echtgenoot. Van samenwonen is er dus geen sprake meer. Aangezien betrokkene pas in België aangekomen is op 27.09.2010, weegt de duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Tevens kan niet aangenomen worden dat de familiale of culturele en sociale banden met het land van herkomst niet meer belangrijk zijn na een verblijf van iets meer dan één jaar in België. Wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband.

Betrokkene verbleef immers ruim 50 jaar in Marokko, en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoeksters specifieke situatie heeft geoordeeld dat verzoeksters verblijf diende te worden ingetrokken, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verzoekster houdt voor dat het vroegtijdig overlijden van haar echtgenoot niet kan beschouwd worden als een "actief einde stellen aan het huwelijk". Verzoekster meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een voorwaarde toevoegt aan de wet, door te oordelen dat het overlijden van een partner inbegrepen is in de limitatief opgesomde voorwaarden op basis waarvan een einde kan gesteld worden aan het verblijf.

Verzoekster beschouwingen missen grondslag.

Artikel 11, §2, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;" (eigen markering)

Verzoekster kan niet dienstig betwisten dat zij in België geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt, sedert het overlijden van haar echtgenoot op 19.11.2011. Bijgevolg valt verzoekster onmiskenbaar onder het toepassingsgebied van voormelde bepaling.

In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift dd. 30.03.2012 voorhoudt dat het de uitdrukkelijke bedoeling zou geweest zijn van de wetgever om slechts de intrekking van het verblijf mogelijk te maken, ingeval een relatie zou beëindigd worden door actief handelen van een partner, laat de verwerende partij gelden dat verzoekster zelf voorwaarden aan de wet toevoegt.

De verwerende partij laat gelden dat uit de bewoordingen van artikel 11, §2, 2° van de Vreemdelingenwet geenszins blijkt dat het verblijfsrecht enkel kan worden ingetrokken, indien een "actief einde" wordt gesteld aan het huwelijks- of gezinsleven.

Het loutere feit dat verzoekster meent dat niet kan voorgehouden worden dat het overlijden van één van de partners inbegrepen is, in de limitatief opgesomde redenen op basis waarvan een einde kan gesteld worden aan het verblijf, kan uiteraard geen afbreuk doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Zulks ook conform de vaste rechtspraak van Uw Raad:

"Verzoekster kan, gezien de expliciete bepalingen van artikel 11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat de bestreden beslissing niet in overeenstemming is met het principe achter de gezinshereniging en dat de beslissing onredelijk is, nu het overlijden van haar echtgenoot buiten haar wil gebeurde en zij steeds een gezinscel vormde met haar echtgenoot. Het eerste middel is ongegrond." (R.v.V. nr. 12.267 van 4.06.2008)

"Er kan inderdaad worden vastgesteld dat de bestreden beslissing "enkel en alleen is genomen omdat "haar man na haar binnenkomst is overleden". Echter dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij oordeelde binnen de grenzen van de aan haar toebedeelde bevoegdheid op grond van artikel 11, §2, 2° van de Vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissing geenszins onrechtmatig of onwettig is. Het feit dat er geen sprake meer is van samenwoning buiten de wil van verzoekster doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing. In de wettelijke bepaling is nergens een uitzonderingsbepaling terug te vinden waarbij rekening zou worden gehouden met een situatie zoals zich in casu voordoet.

(...)

het feit of zij al dan niet een gezinscel vormde met haar echtgenoot geen afbreuk doet aan het feit dat zij op het ogenblik van de beslissing geen werkelijk gezins- en huwelijksleven meer onderhield met de vreemdeling die zij heeft vervoegd" (R.v.V. nr. 43.415 van 17.05.2010)

Bovendien werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoeksters specifieke situatie vastgesteld dat de familiale of culturele en sociale banden die verzoekster in België zou hebben opgebouwd, geenszins kunnen worden vergeleken met de relaties in haar land van herkomst. In het bijzonder beroept de gemachtigde zich dienaangaande op het feit dat verzoekster slechts iets meer dan één jaar in België heeft verbleven, terwijl zij ruim 50 jaar in het herkomstland verbleef.

Verzoekster slaagt er met haar vage beschouwingen niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou hebben genomen.

Verzoekster voert nog aan dat in de artikelen 42ter en 42quater van de Vreemdelingenwet wel een uitdrukkelijk onderscheid wordt gemaakt tussen enerzijds het overlijden van de burger van de Unie en anderzijds de beëindiging van de relatie door echtscheiding, nietigverklaring huwelijk, beëindiging geregistreerd partnerschap, of geen gezamenlijke vestiging meer. Verzoekster meent hieruit te kunnen afleiden dat de wetgever het overlijden van een derdelander niet als beëindigingsgrond van het verblijf van een vreemdeling heeft voorzien, doordat artikel 11 van de Vreemdelingenwet hier geen uitdrukkelijk gewag van maakt.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekster niet ernstig kan voorhouden dat uit de in artikel 11 van de Vreemdelingenwet gehanteerde terminologie duidelijk zou blijken dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om enkel schijnsituaties te sanctioneren.

Gelet op de daadwerkelijke inhoud van artikel 11, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, zoals hoger geciteerd, oordeelde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht dat verzoekster sinds het overlijden van haar echtgenoot geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt in België. Verzoekster kan deze vaststelling niet dienstig betwisten.

Het loutere feit dat verzoekster meent dat zij niet beantwoordt aan haar geheel eigen interpretatie van artikel 11, §2, 2° van de Vreemdelingenwet kan uiteraard op generlei wijze afbreuk doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van verzoekster diende te worden ingetrokken, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen."

2.3. Onder "middel" moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (cf. RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

De Raad stelt vast dat verzoekster nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze artikel 8 EVRM, alsook de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en het gelijkheidsbeginsel geschonden werden door de bestreden beslissing.

Derhalve zijn deze onderdelen van het middel onontvankelijk en is de exceptie van onontvankelijkheid van deze onderdelen, die door de verwerende partij wordt opgeworpen in haar nota, gegrond .

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“(…)

§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1°(…)

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° (…)

4° (…)

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonde het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Indien de beslissing genomen wordt op basis van het 2° en 4° kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft."

2.6. In concreto wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeksters echtgenoot overleden is op 19 november 2011 en wordt na afweging van de in artikel 11, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet vermelde elementen beslist tot intrekking van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de vaststelling dat verzoekster niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhoudt met de vreemdeling die vervoegd wordt, zoals bepaald in artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoekster betwist het gegeven van het overlijden van haar echtgenoot niet maar voert diverse elementen aan die volgens haar leiden tot de conclusie dat de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde beginselen en bepalingen schendt.

2.8. Waar verzoekster erop wijst dat haar huwelijk meer dan acht jaar duurde vooraleer haar echtgenoot overleed, dat zij tot aan diens overlijden met hem samenwoonde, dat haar echtgenoot tot vestiging was toegelaten in België en dat diens overlijden een geval van overmacht vormt, dient de Raad op te merken dat in artikel 11, §2 van de Vreemdelingenwet niet kan gelezen worden dat deze elementen op zich aanleiding kunnen geven tot het behoud van het verblijfsrecht. Hoe betreurenswaardig het overlijden van verzoekers echtgenoot ook is en zelfs al worden de door verzoekster aangevoerde elementen niet betwist, kan niet anders dan besloten worden dat het overlijden van verzoeksters echtgenoot tot gevolg heeft dat zij niet langer met hem een huwelijksleven onderhoudt zoals voorzien in artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

2.9. Verzoekster houdt voor dat de in artikel 11, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene gevallen een actief handelen van één van de partners veronderstellen, namelijk het eenzijdig beëindigen van de relatie dan wel het verlaten van de echtelijke woning, doch deze voorwaarde kan niet gelezen worden in de betrokken wetsbepaling. Verzoekster poneert dat dit *"uitdrukkelijk de bedoeling was van de wetgever"* maar laat te concretiseren waarop dit betoog steunt. Alleszins is de Raad een dergelijke bedoeling van de wetgever niet bekend. De Raad dient dan ook samen met de verwerende partij vast te stellen dat het verzoekster is die een voorwaarde toevoegt aan artikel 11, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Waar verzoekster betoogt dat het de bedoeling van de wetgever is geweest om schijnsituaties te beteugelen of situaties die niet meer beantwoorden aan datgene wat van een daadwerkelijk huwelijk kan worden verwacht, dient de Raad op te merken dat verzoeksters restrictieve lezing van het gestelde in artikel 11, §2, eerste lid, 2° geen steun vindt, noch in de betrokken wetsbepaling, noch in de voorbereidende werken, minstens laat verzoekster na te concretiseren waarop zij haar betoog steunt.

2.10. Verzoekster kan niet dienstig verwijzen naar de artikelen 42ter en 42quater van de Vreemdelingenwet waar de hypothesen voor beëindiging van het verblijfsrecht meer gedetailleerd werden, dit conform de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG waarvan ze de omzetting vormen, en waar onder meer het overlijden van de partner wel als een afzonderlijke hypothese wordt voorzien, aangezien deze bepalingen betrekking hebben op EU-onderdanen en hun familieleden, terwijl verzoekster familielid is van een niet-EU-onderdaan. Ten overvloede wijst de Raad erop dat dus ook voor familieleden van EU-onderdanen een beëindiging van het verblijfsrecht wordt voorzien bij overlijden van de partner en dat het niet kan dat voor een bevoorrechte categorie van vreemdelingen een dergelijke beëindigingsgrond wel wordt voorzien, daar waar dergelijke beëindigingsgrond niet zou gelden voor familieleden van niet-EU-onderdanen.

2.11. Dienvolgens dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij op niet kennelijk onredelijke wijze oordeelde binnen de grenzen van de aan haar toebedeelde bevoegdheid in het kader van artikel 11, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.12. In een tweede middel beroept verzoekster zich op:

"Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, artikel 11 van de Wet van 15.12.1980

Schending artikel 8 EVRM

Schending van het proportionaliteitsbeginsel".

Verzoekster betoogt als volgt:

"De omstreden beslissing stelt een einde aan het verblijf van mevrouw H. (...), onder de mededeling dat, aangezien haar echtgenoot overleed, er "van samenwonen is er dus geen sprake meer. Aangezien betrokkene pas in België aangekomen is op 27.09.2010, weegt de duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Tevens kan niet aangenomen worden dat de familiale of culturele en sociale banden met het land van herkomst niet meer belangrijk zijn na een verblijf van iets meer dan één jaar in België. Wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband. Betrokkene verbleef immers ruim 50 jaar in Marokko, en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst".

Dat in artikel 11 van de Wet van 15.12.1980 uitdrukkelijk voorzien is: "bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, eerste komma, 1° of 2° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst".

Dat het huwelijk van mevrouw H. (...) met de heer A. (...) meer dan 8 jaar geduurd heeft. Partijen traden in het huwelijk op 03.09.2003, waarbij de heer A. (...) die op datum van afsluiten van het huwelijk reeds op pensioengerechtigde leeftijd was regelmatig tijd doorbracht bij zijn echtgenote in Marokko.

Partijen hadden dus een hechte huwelijksband die bevestigd werd door de overkomst van mevrouw H. (...) naar België, waar zij kwam samenwonen met haar echtgenoot en diens kinderen uit een eerder huwelijk.

Dat tot op de dag van vandaag mevrouw H. (...) samenwonend is met de kinderen uit het eerste huwelijk en met hen een goede band heeft.

Dat deze kinderen ook aandringen op een verlengd verblijf van mevrouw H. (...) met wie zij samenwonen en die zij als hun moeder beschouwen, dit ook na het overlijden van hun vader.

Dat uit geen enkel motief van de bestreden beslissing blijkt op welke wijze nazicht werd gedaan betreffende de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon.

De omstreden beslissing miskent dat mevrouw H. (...) haar hebben en houden heeft achtergelaten in Marokko, daar geen gezinsbanden meer heeft en al haar sociale relaties zich sinds datum overkomst afspelen in België waar zij zowel met haar echtgenoot als met zijn kinderen uit een eerste huwelijk een affectieve band heeft, samen met haar echtgenoot steeds een gezin vormde tot diens overlijden en deze gezinsband thans verder zet met de kinderen Van haar overleden echtgenoot.

Dat zij geen belangen meer heeft in Marokko.

Dat de bestreden beslissing zich beperkt tot een aantal algemeenheden die afbreuk doen aan de wijze waarop zij zowel haar huwelijk als haar gezinsleven met de kinderen geboren uit het eerste huwelijk van de heer A. (...) beleeft.

De omstreden beslissing schendt dan ook het bepaalde in artikel 11 met name dat bij het nemen van de beslissing rekening dient gehouden te worden met de aard en de gehechtheid van de gezinsband en bovendien geen rekening wordt gehouden met het totaal ontbreken van familie of andere sociale banden met Marokko die kwamen te vervallen n.a.v. de overkomst van mevrouw H. (...) en haar samenwonen met haar thans overleden echtgenoot.

De omstreden beslissing schendt dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel nu geen effectief nazicht is gedaan betreffende de aard van de relatie met haar overleden echtgenoot en de band met diens kinderen.

De omstreden beslissing schendt tevens het redelijkheidsbeginsel nu duidelijk is dat mevrouw h. (...) zich in een overmachtsituatie bevindt en zij evident geen aandeel of schuld treft en de wijze waarop haar huwelijk beëindigd is met name het overlijden van haar echtgenoot.

Het proportionaliteitsbeginsel wordt dan ook geschonden, nu geen evenwicht is tussen enerzijds de oorzaak van de beëindiging van het huwelijk, met name het tragisch overlijden van de heer A. (...), en de verwijderingsmaatregel die ten gevolge daarvan genomen wordt en die een verwijdering met zich meebrengt van mevrouw H. (...) van het grondgebied.

Ofschoon het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel een toetsing te doen of de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken niet ingaat tegen alle redelijkheid (Raad van State 17.12.2003, nr. 126520). Zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding (Raad van State 20.02.2007, nr. 167411, Raad van State 14.02.2006, nr. 154954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en zich niet mag laten leiden door algemeenheden zoals in casu het geval is.

Dat bij de omstreden beslissing geen grondig nazicht werd gedaan over de actuele situatie van mevrouw H. (...).

Dat mevrouw H. (...) belang heeft bij verlengd verblijf in België met het oog op het behoud van haar gezinsleven dat zij heeft met de kinderen van haar vooroverleden echtgenoot.

Dat op deze wijze het huwelijk en het gezin de facto bestendig wordt en blijft voortbestaan al weze het dan dat mevrouw H. (...) thans als weduwe van de heer M. A. (...) door het leven gaat.

Door de plotse intrekking van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt het huidig gezinsleven van mevrouw H. (...) grondig verstoord en maakt dit een inbreuk uit op artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mensen "eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling".

2de lid: geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de Uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economische welzijn van het land, bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Aan geen van de voorwaarden van artikel 8, 2de lid van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mensen is voldaan. Het loutere feit van weduwe te worden rechtvaardigt niet dat een dergelijke verregaande inbreuk op het gezinsleven van mevrouw H. (...) gepleegd wordt, nu de bestreden beslissing de verwijdering van mevrouw H. (...) van het Belgisch grondgebied beoogt, waardoor zij haar gezinsleven niet verder kan zetten.

Mevrouw H. (...) laat bovendien opmerken dat zij op basis van het haar toekomstige overlevingspensioen ruim kan voorzien in haar eigen onderhoud.

Ze beschikt over afdoende huisvesting en ziekteverzekering.

De bestreden beslissing schendt dan ook de aangehaalde wetsartikelen. Taal van het verhoor ter zitting: Indien verzoekster persoonlijk gehoord moet worden wil mevrouw H. (...) in het Arabisch gehoord worden.

De taal van de behandeling:

Verzoekster stelt vast dat de taal van de behandeling het Nederlands is aangezien alle beslissingen in het Nederlands genomen zijn.

Verzoekster houdt zich het recht voor verdere middelen uit te werken na nazicht van het administratief dossier waar zij tot op heden geen inzage in gekregen heeft."

2.13. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"Betreffende verzoeksters tweede middel tot nietigverklaring

In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van: het zorgvuldigheidsbeginsel;

het redelijkheidsbeginsel;

artikel 11 van de Vreemdelingenwet;

artikel 8 EVRM;

het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekster meent dat voormelde rechtsregels zouden zijn geschonden, doordat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met het feit dat verzoekster tot op heden samenwonend is met de kinderen uit het eerste huwelijk van haar overleden echtgenoot en dat zij een goede een goede band met hen heeft.

Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoeksters specifieke situatie werd vastgesteld dat de familiale of culturele en sociale banden die verzoekster in België zou hebben opgebouwd, geenszins kunnen worden vergeleken met de relaties in haar land van herkomst, gelet op het feit dat verzoekster slechts iets meer dan één jaar in het Rijk verblijft.

Aldus blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing ontegensprekelijk dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een onderzoek werd gedaan naar de proportionaliteit van de beslissing. Verzoekster kan niet anders voorhouden.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekster niet dienstig kan voorhouden dat uit geen enkel motief van de bestreden beslissing zou blijken dat nazicht werd gedaan betreffende de aard en hechtheid van de band tussen verzoekster en de kinderen uit het eerste huwelijk van haar echtgenoot.

Immers motiveert de gemachtigde in de bestreden beslissing uitdrukkelijk dat het verblijf van verzoekster in België, haar integratie en opgebouwde banden geenszins kunnen worden vergeleken

worden met haar relaties in het land van herkomst, gelet op het feit dat zij ruim 50 jaar in Marokko verbleef

Terwijl verzoekster in casu evenmin dienstig kan verwijzen naar de gezinsband die zij had met haar overleden echtgenoot.

"Verzoekster kan, gezien de expliciete bepalingen van artikel 11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat de bestreden beslissing niet in overeenstemming is met het principe achter de gezinshereniging en dat de beslissing onredelijk is, nu het overlijden van haar echtgenoot buiten haar wil gebeurde en zij steeds een gezinscel vormde met haar echtgenoot. Het eerste middel is ongegrond." (R.v.V, nr. 12.267 van 4.06.2008)

Het loutere feit dat verzoekster beweert dat zij geen belangen meer heeft in Marokko, sinds zij haar hebben en houden heeft achtergelaten om naar België te komen, kan uiteraard geenszins volstaan om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden. Verzoekster blijft in gebreke om haar ongestaafde beschouwingen aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken.

In zoverre verzoekster middels de uiteenzetting bij haar tweede middel een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoogt, laat de verwerende partij gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gevraagde beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.n. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verzoekster slaagt er met haar vage beschouwingen geenszins in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding kennelijk onredelijk heeft gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster voert in het tweede middel nog de schending aan van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dd. 4.11.1950 (hierna genoemd: "EVRM"), dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Opdat verzoekster een schending van voormelde verdragsbepaling aannemelijk zou kunnen maken is vereist dat zij het bestaan van een beschermenswaardig privéleven, alsook de wijze waarop dit door de bestreden beslissing werd geschonden voldoende precies aantoont.

"4.3.2.2.4. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden."

(R.v.V. nr. 56.202 dd. 17.02.2011)

De verwerende partij laat gelden dat verzoekster middels haar ongestaafde beschouwingen niet aannemelijk maakt een beschermenswaardig privéleven in België te onderhouden. Verzoekster beperkt zich tot vage beweringen, aangaande het feit dat zij de gezinsband die ze had met haar overleden echtgenoot, thans verder zet met diens kinderen.

Dienaangaande merkt de verwerende partij nog op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de betreffende kinderen uit het eerste huwelijk van verzoeksters echtgenoten meerderjarig zijn.

Terwijl "er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden" (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-cce.be). Verzoekster blijft volkomen in gebreke om dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid aan te tonen.

De verwerende partij wenst er tevens op te wijzen dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, Verzoekster dient evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

De wettelijke regels van het gezinsleven kunnen niet worden aangewend om de dwingende regels van binnenkomst en vestiging op het grondgebied van het rijk te omzeilen (R.v.St., nr. 105.413, 5apri12002).

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoekster geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen,

en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van verzoekster diende te worden ingetrokken, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden. Het tweede middel kan niet worden aangenomen."

2.14. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat. (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.15. Conform het gestelde in artikel 11, §2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bevat de bestreden beslissing volgende afweging: *"Aangezien betrokkene pas in België aangekomen is op 27.09.2010, weegt de duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Tevens kan niet aangenomen worden dat de familiale of culturele en sociale banden met het land van herkomst niet meer belangrijk zijn na een verblijf van iets meer dan één jaar in België: Wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband. Betrokkene verbleef immers ruim 50 jaar in Marokko, en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst."*

2.16. Verzoekster kan tegen deze voormelde beoordeling niet dienstig aanvoeren dat haar huwelijk meer dan acht jaar geduurd heeft en dat zij een hechte huwelijksband had met haar echtgenoot. Deze huwelijksband werd doorbroken met het overlijden van haar echtgenoot.

2.17. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster, die geboren is op 1 januari 1960 en gehuwd is in september 2003, pas in september 2010 het Rijk is binnengekomen in het kader van gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Het houdt dus dat verzoekster tot haar vijftigste levensjaar in Marokko heeft vertoefd en op het ogenblik dat de bestreden beslissing getroffen werd, afgerond hoogstens anderhalf jaar in het Rijk verbleef. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster voor de afgifte van het visum gezinshereniging, visumaanvragen kort verblijf heeft ingediend om haar echtgenoot en diens zoon, schoondochter en kleinzoon, die allen in België vertoefden, te bezoeken. Integendeel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeksters echtgenoot steeds naar Marokko kwam, waar hij uiteindelijk in november 2011 ook overleden is, in aanwezigheid van verzoekster. De Raad kan gelet op voormelde gegevens dan ook niet besluiten dat de gedane afweging getuigt van een kennelijke onredelijke of disproportionele beoordeling van de gegevens die verzoeksters zaak kenmerken door de gemachtigde van de staatssecretaris.

2.18. Verzoekster werpt op dat zij tot *"op de dag van vandaag (...) samenwonend is met de kinderen uit het eerste huwelijk en met hen een goede band heeft"*. *Dat deze kinderen ook aandringen op een verlengd verblijf van mevrouw H. (...) met wie zij samenwonen en die zij als hun moeder beschouwen, dit ook na het overlijden van hun vader. Dat uit geen enkel motief van de bestreden beslissing blijkt op welke wijze nazicht werd gedaan betreffende de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon."*

2.19. Te dezen dient de Raad op te merken dat verzoeksters betoog weinig geconcretiseerd is en gekenmerkt wordt door blote beweringen. Uit het samenwoonstverslag van 14 december 2011 dat zich bevindt in het administratief dossier blijkt dat op het adres waar verzoekster had aangegeven samen te wonen met haar echtgenoot, tevens de zoon van haar echtgenoot verbleef, namelijk A. O., geboren in 1962, diens echtgenote, T. H. R., geboren in 1970 en hun zoontje, A. A., geboren in 1993. In het onderzoek samenwoonst van 15 november 2011 noteert de betrokken politie-inspecteur dat verzoekster en haar echtgenoot *“zogezegd bij hun zoon (zouden) wonen doch (...) er “nooit” (kunnen) worden aangetroffen en (...) altijd in Marokko (zijn)”*. In een proces-verbaal opgesteld op 26 juni 2011 door de politie van Antwerpen werd genoteerd dat de zoon van verzoeksters echtgenoot verklaarde dat zijn vader en verzoekster *“momenteel in Marokko” verblijven* en *“dat dit verblijf nog zeker tot eind augustus 2011 zal duren”*. De betrokken politie-inspecteur noteerde ook dat op het adres dat verzoekster als verblijfsadres had opgegeven waar zij met haar echtgenoot vertoefde, zich één gezin bevindt, namelijk dat van de zoon van verzoeksters echtgenoot, de voormelde A. O., en dat verzoekster en haar echtgenoot de tweede verdieping zouden betrekken waar *“matrassen op de grond gelegd worden”* wanneer verzoekster en haar echtgenoot thuis zijn.

2.20. Uit het bovenvermelde blijkt dus dat er in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, geen sprake is van het feit dat verzoekster samenwoont met *“kinderen”* uit het eerste huwelijk van haar echtgenoot. Er is op het verblijfsadres van verzoekster slechts één kind uit het eerste huwelijk van haar echtgenoot woonachtig, die meerderjarig is en daargelaten de vraag of ze werkelijk met hen samenwoonde op hetzelfde verblijfsadres, blijkt niet dat ze met haar stiefzoon en diens gezin een duurzame band had of van hen afhankelijk was. Slechts op 27 september 2010 is verzoekster België binnengekomen en minstens van juni 2011 tot augustus 2011 en op 19 november 2011 wanneer haar echtgenoot overleed, vertoefde verzoekster in Marokko. In het samenwoonstverslag van 14 december 2011 dat opgesteld werd na het overlijden van verzoeksters echtgenoot kan gelezen worden dat verzoekster op dat moment *“in Brussel bij zuster”* vertoeft. Dit alles houdt dus globaal in dat verzoekster afgerond hoogstens anderhalf jaar zou kunnen hebben samengeleefd met haar stiefzoon en diens gezin op het ogenblik dat de bestreden beslissing getroffen werd. Gelet op deze elementen kan de Raad het geen schending achten van de in het middel opgeworpen beginselen dat de gemachtigde van de staatssecretaris dit niet expliciet vermeldt in de bestreden beslissing en dient gesteld dat te dezen de motivering in de bestreden beslissing *“Betrokkene verbleef immers ruim 50 jaar in Marokko, en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.”* volstaat.

2.21. Waar verzoekster betoogt *“De omstreden beslissing miskent dat mevrouw H. (...) haar hebben en houden heeft achtergelaten in Marokko, daar geen gezinsbanden meer heeft en al haar sociale relaties zich sinds datum overkomst afspelen in België waar zij zowel met haar echtgenoot als met zijn kinderen uit een eerste huwelijk een affectieve band heeft, samen met haar echtgenoot steeds een gezin vormde tot diens overlijden en deze gezinsband thans verder zet met de kinderen Van haar overleden echtgenoot. Dat zij geen belangen meer heeft in Marokko.”* dient de Raad op te merken dat dit eens te meer niet meer is dan een bloot betoog en bovendien geen steun vindt in het administratief dossier waaruit de in punten 2.17, 2.19 en 2.20 vermelde elementen blijken. Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat haar familiale, culturele en sociale banden met Marokko die zij opgebouwd heeft tot haar vijftigste levensjaar vervallen zijn door haar overkomst naar België in september 2010 en haar verblijf van amper afgerond anderhalf jaar in het Rijk op het ogenblik dat de bestreden beslissing getroffen werd.

2.22. Verzoekster toont met haar bloot en niet geconcretiseerd betoog dat al haar sociale relaties zich sinds datum van overkomst in België afspelen en zij geen belangen meer heeft in Marokko, niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se bestaan in het willen blijven ontlenen van verblijfsrechtelijke gevolgen aan een band met een persoon die overleden is en met diens kind uit een vorig huwelijk, ook al wordt er geen affectieve band of een vorm van afhankelijkheid aangetoond met dit kind en zijn gezin aangetoond en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen respecteren van de verblijfsreglementering anderzijds.

2.23. Voor zover verzoekster de schending aanvoert van artikel 8 EVRM dient erop gewezen te worden dat zij geen gezinsleven met haar echtgenoot meer kan aanvoeren, aangezien deze overleden is. Het gegeven dat haar huwelijk meer dan acht jaar geduurd heeft en dat zij een hechte huwelijksband had met haar echtgenoot, elementen die niet betwist worden, maakt niet dat zij nog een gezinsleven met hem leidt. Verzoekster toont verder op geen enkele wijze in concreto aan dat zij een gezinsleven leidt

met de “kinderen” (sic) uit het eerste huwelijk van haar echtgenoot, die in casu de zoon van haar overleden echtgenoot en diens gezin blijken te zijn. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het nochtans in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden, quod non. De Raad herhaalt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster nooit een visum kort verblijf heeft aangevraagd om haar echtgenoot, haar stiefzoon en diens gezin te bezoeken en dat zij hoogstens slechts anderhalf jaar verbleven heeft in het huis waar haar stiefzoon en diens gezin een aparte verdieping betrekken.

2.24. Daar kan nog aan toegevoegd worden dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige (stief)kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). In casu toont verzoekster nergens een affectieve band aan met haar stiefzoon en diens gezin, laat staan elementen die wijzen op een vorm van afhankelijkheid van hen. Integendeel poneert verzoekster in haar verzoekschrift dat ze op basis van haar overlevingspensioen “*ruim kan voorzien in haar eigen onderhoud*”.

2.25. Aangezien geen gezinsleven wordt aangetoond met de stiefzoon en diens gezin dient niet nader bekeken te worden of de bestreden beslissing een ongeoorloofde inmenging hierop vormt.

Gelet op de voormelde elementen die verzoeksters zaak kenmerken kan in casu geen schending van artikel 8 EVRM worden vastgesteld.

2.26. Waar verzoekster wederom aanvoert dat het overlijden van haar echtgenoot een overmacht-situatie vormt, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

2.27. Waar verzoekster de verwijderingsmaatregel nog disproportioneel acht, dient de Raad vast te stellen dat deze maatregel steunt op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en dat verzoekster geen kritiek uit op de toepasselijkheid van deze bepaling. De Raad kan gelet op de elementen die verzoeksters zaak kenmerken en hierboven uitgebreid aan bod kwamen, deze verwijderingsmaatregel niet disproportioneel achten.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA